

Pirkanmaan kirjoituskilpailu
Lyriikka

Nimimerkki: Como

S I L T A

Käsiohjelma

Haluamme kiittää vahtimestareita, kahvilan henkilökuntaa
kanelintuoksusta

sitä yhtä pientä mustaa koira, joka ohitti rakennuksia,
lampia, niittyjä, kallioita ja vuosia hitaasti viipyillen.

Kuin hellä käsi vastasyntyneen aukileella.

(Saattaa sisältää ja .)

Yleisöä pyydetään kirjoittamaan kolme sattumanvaraista
muistoa ja pudottamaan ne viereiseen laatikkoon (sininen)

tai syliin
tai lasiin
tai tuuleen
tai kuin kiven
tai kuin höyhenen
tai kuin maitohampaan, talviturkin tai

kaiken sen, mikä on tai läikkyy yli

Katsomossa

Näyttämöllä on hiljaista, emme tiedä onko siellä ketään pimeä on pimeä, ei mikään puolivillainen hämärä emme näe mitään kuin

lasinen kupu olisi laskeutunut estämään ulkopuolisen ja tämän sekoittumisen

jokin tulee pimeässä kohti, *initiaatio*
kuin jotain kaartuisi, taipuisi, nitkahtelisi

(epämukava tunne juhlapuvut kahisevat katsomossa tekee mieli nielaista jos nielaisen sen kuulevat kaikki sylki heruu suuhun nyt kieli hukkuu äkkisyvään)

1. KOHTAUS

Ihmisen tai koneen ääni. On yhä pimeää:

Juo vetesi hitaasti
kuin sitä ei olisi ollut ennen
kuin ei olisi enää koskaan
kuin tanssi olisi unohtanut askeleet tai musiikin
kuin olisit hiljainen maa tai Turingin kone
viimeinen ruusu lokakuussa, vesi kohoaa
suhun ja maahan

kolauta lasi pöydälle, syöte on nielty tai aine tai uni
tunnustele kielellä suuta sisäpuolelta, autiomaan dyynit
katso katoavasta ikkunasta, käsittele tieto merkki kerrallaan
reagoi kuihtumalla tai kohottamalla esiin orvasketesi, marrasketesi

kaikki mikä on mahdollista nukkuu unessa syvään haudattuna

Supiseva kuoro:

*(liikkuu nopein askelein näyttämöllä, emme
vieläkään näe ketään, jalat ovat paljaat, sen voi
kuulla.)*

Vesi on mahdollista, samoin kurkiaurat, samoin keltainen. On mahdollista ajaa, huutaa, paiskoa, kylpeä, kukkia ja kuolla. On mahdollista piirtää kone, koneelle sydän, aorttapussi ja ne kammiot, joissa nukkuu talviunta koko valtakunta. Olipa kerran, olipa kerran, olipa kerran.)

2. KOHTAUS

Kylmä valo nousee kuin helmikuu

*Kirjailijan tai ihmisen suusta leijuu läpinäkyviä
sanoja, transparency 98%, hän makaa sängyssä,
sänky on kaarevan sillan alla.*

Kirjailija tai ihminen:

Lakana on irvokas valkoinen laahus, kuoleman
unohdettu morsian sanat

ovat koteloituneet nieluun
tuhattuotisen hyönteisen niveljalkainen uni
täynnä tuntemattomia teräsesineitä
jotka puhuvat teräskieltä

*kirjailija (tai ihminen) kuorii itsensä kielellään,
kuorii kuin kuorisi päärynän*

3. KOHTAUS

*Punaisella näyttämöllä
ihminen riisuu ihon, kudokset
ojentelee käsiään kohti
tänään juhlitaan saturnaliaa
peipot syövät petojen lihaa
koneella on sydän, hengitys ja hymy*

Ääni megafonista:

järjestelmä vaatii päivitystä, käynnistä uudelleen
nypi sulat, etsi laulu metallin taipuessa

*(tämä kohtausta poistetaan seuraavaan esitykseen
kukaan ei paina peukkua
tai iske sy dän tä käyntiin, voitte hengittää kolme
kertaa syvään päätyyn on vielä matkaa)*

Yllättävä käänne, pienoisenäytelmä näytelmän sisällä:

*(Montparnassen tunnelmaa heijastuu ympäri salia,
yleisölle tarjoillaan pieniä patonkeja, sillan alla
hytisee kaksi näyttelijää:)*

- Olako vai eikö ola, Vladimir

- Ei ola, Estragon. Godot ei tule, hitto mitä
venailua, soditaan vähän. Ajankulua, tiiäks.

*Näyttämölle roudataan puu ja kivi, kasa loputonta yksinäisyyttä.
Estragon katselee Vladimiria/Vladimiria*

- Liikaa avoimia hautoja, Vladimir
Kuolla, nukkua. Antakaa köyttä tai kallo.

*(Vladimiria/Vladimiria ja Estragonia/Hamletia esittävät
näyttelijät kumartavat ja poistuvat, poistuessaan
kuulemme miten sillalla humisee tyhjiys, mekaaniset
rattaat rahisevat, hologrammilapsi heijastuu näyttämön
pintoihin, lapsen silmät katselevat yleisöä
piipiipikkuinen lintupaleleekovarpatas, miten paljon
mahtuu pakokauhua yhteen hetkeen, vai onko se
sittenkin surua, joka ei mahdu sillan alle piiloon?)*

(VÄLIAIKA 15 min.)

On tulla hätä housuun
hir-vee jo-no vastarannalle *huoh!*
kuin käärme, trooppinen laji, jolla höyheniä,
risteymä, liskolintu, pakko tehdä havaintoja, koska
muuten lirisee Styx pöksyyn

suurten ikkunoiden ohitse virtaa katastrofeja
yksinäisyyttä ja sukupuuttoa, että ne kehtaavat
väliajallakin häiritä

nyt olen jo peilin kohdalla, kuka noista kasvoista
en muista enää millaiset ne ovat olen ne on kerro se
lautturi, kerro, kolikko on jo kieleni alla, ollako vai
eikö olla

olenko joku noista hämmentyneistä heijastuma
matkalla manalaan
vai en enää kukaan, joku vetää pöntön
bridge over troubled water on vuoroni

ehkä tapahtui
jotain mikä lakaisee
minän kuin roskan
noin pois rikkalapioon
huis ja hais jo roskat pois

**Toinen näytös, se alkaa kuin varkain, miten tuo
lapsi pääsi hiipimään näyttämölle, en voi ymmärtää**

Lapsi seisoo sillalla valoa kasvoillaan
valkoinen mekko hehkuu, hetken viaton
kunnes autiomaan heijastuu helmaan, sitten rintaan,
sitten koko lapseen

rakoileva raivokas kuiva kuihtunut kiehuva
autiomaan lapsen iholla

taivaasta leijuu, ei se ole sadetta
se on rahaa
kauniisti putoilevaa, vihreää
sitten tiheää, sakenevaa, painavaa, loputonta
suunnatonta, viimaista, kiimaista, kaoottista

lapsi kohottaa kätensä autiomaan ihollaan
raha riuhtoo, raha lävistää

lapsi railoja täynnä
valkoinen mekko syttyy tuleen

pyörivä näyttämö
asetelma kääntyy
lapsi katselee meitä kun
seisomme
emme istu punaisilla penkeillä
- niitä ei ole.

*Se näytös loppui kuin seinään, punaisten penkkien
kadottua ilmestyi luisia tanssivia koneita, ne
leikkasivat ilmaa, kuin déjà-vu, joka puolella liikkui
lentäviä luulintuja, taivaasta ilmestyviä pieniä
koneita, nopeita propelleja teräksiset pinnat
heijastelivat ihmisten kasvoja, näin kerran unen
metallipallosta nimeltä Chi ehkä tämä oli kuin uni
tai muisto unesta tai uneni, jotain omaa ja
kadonnutta*

*luulinnut koskettelivat päälakeani, ajattelin
haikaroita, niiden suudelmia lapsen iholla, näinkö
sitä synnyttään, onko tämä kaiken alku*

*olen varma että kohosin ilmaan, en uskaltanut
kertoa muille, jalkapohjista kohosi ravistus*

*kuin jotain olisi tunkeutunut aukileen lävitse
- pientä ja terävää helpotuksen tunnetta.*

*(Kulttuurisivun haastattelussa: nimettömänä
pysyttelevä katsoja)*

Jälkinäytös:

ikkunasta näkyy sininen
jos katsoisi lähempää se liikkuisi tuulessa
puhun tuulesta, mutten voi sille mitään
minusta puuttuu pieniä luita
vein ne tuonne sillanjatkeeksi kaartumaan
että saarelta pääsee huvittelemaan
osaksi tätä tragediaa, komediaa, draamaa, totuutta
joka kääntää katseensa aina ilkkurisesti

kävellään hitaasti kohti toisiamme
tule vastaan, tulen vastaan
kierryn sinuun kaksoiskierteeksi
kestämme paineen
kestämme päällemme laskeutuvan pimeän

olemme sillan selässä

sillalla on siivet

se irtoaa otteesta

emme tiedä enää mitään, emme puhu sanoja.